

Miluji tě,
Jasone
Thorne

Ella
Maise

Milijitë,
Jasone
Thorne

Copyright © 2015 by Ella Maise
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristina Kasalová, 2023
Cover © Sarah Horgan, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3682-9 (pdf)

ELLA MAISE

*Milujitě,
Jasone
Thorne*

přeložila Kristina Kasalová

Obsah

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

Kapitola šestá

Kapitola sedmá

Kapitola osmá

Kapitola devátá

Kapitola desátá

Kapitola jedenáctá

Kapitola dvanáctá

Kapitola třináctá

Kapitola čtrnáctá

Kapitola patnáctá

Kapitola šestnáctá

Kapitola sedmnáctá

Kapitola osmnáctá

Kapitola devatenáctá

Kapitola dvacátá

Kapitola dvacátá první

Kapitola dvacátá druhá

Kapitola dvacátá třetí

Kapitola dvacátá čtvrtá

Kapitola dvacátá pátá

Kapitola dvacátá šestá

Kapitola dvacátá sedmá

Kapitola dvacátá osmá

Kapitola dvacátá devátá

Kapitola třicátá

Kapitola třicátá první

Kapitola třicátá druhá

Kapitola třicátá třetí

Epilog

Poděkování

*Tato knížka je pro každou, která někdy
milovala kluka a cítila ty motýlky v břiše,
kteří ji zachvátili tím nejlepším možným
způsobem. No a pokud vás ten kluk nemiloval
taky, hanba mu! Takovej pitomec.*

Kapitola první

Olive

Až do dne, kdy jsem potkala Jasona Thorna, vyskytovaly se v mých snech jen nadýchané bílé mráčky, krásné růžové šaty, lahodné jablečné koláče a samozřejmě velkej brácha naší sousedky Kary.

„Už o tom nechci slyšet ani slovo, Jasone. U nás jsi vždycky vítaný, broučku.“

Jejich hlasy ke mně dolehly ve chvíli, kdy jsem akorát chtěla jít dolů, abych mamince pomohla prostrít talíře. Zastavila jsem se.

„Vidíš? Říkal jsem ti, že to bude v pohodě. Pojď, jdeme nahoru, ke mně do pokoje.“

„Počkej, Dylane. Ne tak rychle.“

Zaslechla jsem, jak mamincin šálek kávy cinkl o kuchyňskou linku, a po pár vteřinách jsem ji slyšela promluvit znovu.

„Jasone, jsi si jistý, že nemáme nikomu zavolat? Možná bychom měli jít tvoji maminku zkontrolovat a ujistit se, že je všechno v pořádku. Nebo můžeme zavolat tvému tatínkovi a říct mu, že zůstaneš na noc u nás. Určitě by měl strach, kdyby zavolal k vám domů a ani jeden z vás dvou by mu to nevzal.“

Moje maminka byla jemná, soucitná žena – jemná v tom smyslu, že měla srdce z čirého zlata. Můj dědeček to říkal tolikrát kvůli tomu, že snášela mého tatínka, takže jsem jako dítě věděla, že to musí být pravda. Občas také byla trochu drsná, protože se ze všech sil snažila ochránit ty, které považovala za svoji rodinu.

Jinak ale byla úplně zlatíčko, jak jí rád říkával můj tatínek. Měla nějaký tajný trik, díky kterému každého přiměla se usmát, i když byl kvůli něčemu smutný. Věděla jsem to, protože mě vždycky rozesmála, když jsme byly u zubaře, což pro šestileté (téměř sedmileté!) dítě bylo ohromně strašidelné místo. Kdyby s vámi byla v jedné místnosti, dost možná byste se díky ní během chvilky rozzářili.

Nešlo jen o mě a mého bratra; stejný vliv měla i na mé kamarádky. Kdykoliv nás ze školy vyzvedávala ona, všichni se na ni dívali s tím velkým přihloupkým úsměvem ve tváři. Když nad tím teď přemýšlím, vlastně mi připomínali Buzze, štěně, které Kara před pár týdny dostala. Ach, jak ráda jsem se dívala na Kařina bratra Noema, jak si s tím štěňátkem hraje; od doby, co se mě zeptal, jestli si ho vezmu, jsem si vždycky představovala, že bychom pár štěňat zachránili a starali se o ně.

Ach...

Tak či tak jsem doma mít štěně nemohla a samozřejmě bych se sem nikdy žádné nesnažila propašovat, kdyby maminka byla zrovna venku – *pššt, nikomu to neříkejte* – ale viděla jsem, jak se ten pejsek umí tvářit, když od Kary něco chce.

Celkem vzato jsem tenkrát měla za to, že být dítětem je těžké, ale mít maminku, jako je ta moje, všechno trochu usnadňovalo. Proto jsem vždycky chtěla být jako ona. Chtěla jsem lidem dělat radost, chtěla jsem, aby díky mně na chvíli zapomněli na svoje starosti, chtěla jsem být jejich sluníčkem, tak jako ona byla tím naším.

Byl v tom jen jeden maličkatý háček... Holý fakt, že jsem neměla srdce ze zlata, protože mi nikdy nešlo být klidná a půvabná, zatímco moje maminka byla naopak ztělesněním těchto vlastností.

Nebyla to ale moje vina; byl to Dylan, který mě neustále štvál. Pokud to mám někomu klást za vinu, leží plně na Dylanových bedrech, ne na mých.

Dylan byl můj starší brácha, ten, kdo mi všechno kazil, nejspíš už ode dne mého narození. Bohužel jsem si tato raná léta své existence nezapamatovala, ale jsem si docela jistá, že si se mnou už i tehdy zahrával. Podle mojí maminky a tatínka je pár dní po tom, co mě přivezli domů z porodnice, požádal, ať mě zase vrátí tam, kde mě našli – k popelnici.

Chápete tu troufalost? Můj milující starší bratr.

U chytře zaobalené výhrůžky ale nezůstalo. Vzpomínám si, že vždycky ukradl můj sportovní kočárek a běhal se mnou po parku. Proč? Nejspíš aby mě vším tím rozruchem zabil!

Velmi brzy jsem došla k závěru, že srdce ze zlata mít budu, až poblíž nebude Dylan, který mě vždy dokáže vyvést z konceptu. Kdykoliv byl poblíž, bylo víc než pravděpodobné, že něco provede a já ztratím svůj klid, což povede k tomu, že se spolu za hlasitého řevu popereme.

Není nic půvabného na tom, když se snažíte vykřičet si své malé srdíčko kvůli tomu, že si s vámi nikdo nechce hrát s My Little Pony.

Jasonova pečlivě volená slova mě vrátila zpátky do současnosti. Byla jsem přilepená ke zdi hned vlevo od schodů a poslouchala.

„Děkuju, paní Taylorová, ale myslím, že mého tatínka nezajímá, kde budu přes noc. A... no... maminka bude ráno snad zase v pořádku. Určitě jenom usnula. Je to opravdu moje chyba, měl jsem si hlídat čas a vrátit se domů před šestou.“

„Hráli jsme si venku na honěnou, Jasone. Přímo před vaším domem. Myslím, že to není tvoje vina. A kdo chodí spát v šest, že jo, mami? I Olive je vzhůru dýl.“

„Dylane,“ pronesla maminka tichým hlasem a pak vzdychla.

Zakřenila jsem se, byla jsem na sebe hrdá. Mohla jsem zůstat vzhůru hodně dlouho. Někdy dokonce až do devíti.

Pár chvil bylo naprosté ticho, pak se ozvalo zaskřípání židle o zem, když někdo vstal od stolu.

„Dobře, Jasone,“ slyšela jsem mamčin napjatý hlas, který prolomil husté ticho. Kdo je ten kluk, kterému pořád říkají Jasone? Že by to byl někdo z té rodiny, která se před pár dny nastěhovala o pár domů dál přes ulici?

Jak to, že mě Dylan svému novému kamarádovi nepředstavil?

„V tomhle domě jsi vždycky vítaný. Chci, aby sis to pamatoval, ano?“

„Děkuju, paní Taylorová. Vážím si toho.“

„Co kdybyste se šli umýt, než připravím večeři? Po večeři můžeme zavolat tvému tatínkovi, ať ví, že jsi v pořádku.“

„To není nut–“

„Tak řekněme, že to uděláme pro můj vlastní klid.“

„Pojď, Jasone,“ slyšela jsem šeptat bratra. „Ukážu ti tu novou videohru, kterou mi táta koupil.“

No, co se toho týče... Vždycky mi od něj přišlo docela drzé, že si všechny hračky křečkuje pro sebe. Nikdy mě nenechal, abych si hrála s ním.

Otočila jsem se na patě a chtěla utéct zpátky do svého pokoje, abych skrz škvíru ve dveřích zjistila, co je to za nového kluka, když vtom maminka řekla: „Dylane, mohl bys tu zůstat a pomoci mi prostříť? Pak můžete být s Jasonem nahoře, dokud vás nezavolám na večeři.“

„Jasně, mami,“ odpověděl pohotově. „Koupelna je za těmi druhými dveřmi doleva, Jasone. Můj pokoj je přímo vedle ní. Hned jsem tam.“

„Můžu vám s něčím pomoci, paní Taylorová? Nevadilo by mi to.“

„To jsi moc hodný, Jasone. Co takhle kdybys dneska byl naším hostem, a kdykoliv pak přijdeš, tak mi taky pomůžeš, co říkáš? A můžeš mi tykat. Říkej mi Emily.“

„Dobře, paní Tay–, echm..., Emily. Mockerát děkuju, že tu dneska můžu zůstat. Budu teda u tebe v pokoji, Dylane.“ Slyšela jsem jeho kroky na schodech.

Tiše jsem tam stála a trpělivě čekala, až ke mně přijde ten, komu ty kroky patří. Jelikož s ním Dylan nešel, mohla jsem tam zůstat, pozdravit a přivítat ho v našem městě, aniž bych se dostala do potíží.

Pche, Dylan... Nemá mi co šéfovat jenom proto, že je o čtyři roky starší.

Bude to blondák? Možná že bude mít tmavé oči a tmavé vlasy a bude celý snový, přesně jako Noe, starší brácha Kary, kterému před pár týdny bylo osmnáct. Moje maminka si myslí, že je pro mě trochu moc starý, ale taky mi jednou řekla, že holka má mít vždycky velké sny. Sice svoji maminku ohromně miluju, ale samozřejmě nemá vždycky pravdu.

Tak či tak, jelikož tehle Jason byl Dylanův kamarád, značně jsem pochybovala o tom, že to bude někdo, o kom bych mohla snít.

Najednou mě z nějakého důvodu začalo něco šimrat v břiše. Zamračila jsem se a podívala se na své šaty. Ať už to je, či není Dylanův kamarád, bude u nás doma hostem. A já si říkala, že bych k němu měla být vlídná, protože to vypadalo, jako že je z toho, že u nás má zůstat, hodně vystresovaný.

Tommy, jeden z mých nejlepších kamarádů ze školy, počítal s tím, že se jednoho dne vezmeme, ale já mu nikdy neřekla, že ano. Nikdy jsem ani nebyla nadšená, když jsme se sešli, abychom si spolu hráli.

Ze všeho nejdřív jsem spatřila Jasonovy tenisky. Stále si je pamatuju: byly bílé a na kluka jeho věku nezvykle čisté. Říkala jsem si, že možná nebude až tak špatný a nebude si ze mě dělat legraci jako ostatní Dylanovi kamarádi.

Nasadila jsem svůj nejlepší úsměv a pomalu zvedla hlavu, abych se mu podívala do očí. Když mě uviděl, jak se schovávám u zdi, jeho kroky znejistěly. Dobře jsem si ho prohlédla a můj úsměv pomalu mizel, jak mi postupně padala brada.

Jason? Jason či?

Motýlci? Byli to šimráni v břiše motýlci? Ti motýlci, o kterých mi vyprávěla maminka? Rozhodně mi to tak připadalo. Byly jich tisíce. Byli to ti samí motýlci, které cítila moje maminka, když poznala tatínka?

Jak se jmenuje dál?

Chtěla jsem – ne, beru zpátky, *potřebovala* jsem, aby jeho příjmení bylo mým příjmením.

Ne zítra, ne za deset nebo dvacet let. *Potřebovala* jsem, aby se to stalo ještě ten den – přesně řečeno právě v tu chvíli.

Chvilku to vypadalo, že je překvapený, že mě tam vidí, ale vzpamatoval se rychleji než já. Přihlouple a zároveň roztomile se na mě usmál. Na levé tváři se mu udělal *đolíček*.

„Máš *đolíček*,“ vydechla jsem, naprosto ztracená v té malé proláčce. Bylo to téměř kouzelné.

Zavřela jsem pusku a cítila, jak se mi do tváři dere horko. Podařilo se mi oplatit mu úsměv nejistým pousmáním.

„Ahoj, maličká. Ty musíš být Dylanova sestřička. Já jsem Jason.“

„Ahoj,“ pozdravila jsem nesměle a trochu na něj mávla.

Jeho úsměv se rozšířil a já cítila, jak se zase červenám. Zastrčila jsem si rozpuštěné vlasy za ucho a usmála se víc.

Páni.

Byl tak rozkošný.

Odkušlala jsem si a natáhla ruku, tak jako jsem to viděla dělat tátu, když potkal někoho nového. „Já jsem Olive. Kamarádi mi říkají Liv nebo Olí, protože si myslí, že mám divné jméno.“

Pozvedl obočí, podíval se mi na ruku, pak do očí a nakonec mi tou rukou pořádně potřásl. „Opravdu?“ zeptal se. Já nadšeně přikývla a schovala si ruku zpátky za záda. „Myslím, že máš hezké jméno, malá Olivko. Myslím, že jméno jako Olive se nedá zapomenout. Máš moc krásné zelené oči. Řekl bych, že to jméno se k tobě hodí.“

Krásné?

Krásné?!

Už nikdy si tu ruku neumyju.

Usmála jsem se ještě víc a usoudila, že je to poprvé, co jsem se zamilovala do záhadného kluka, který má rozkošný ěolíček a který má strávit noc přímo naproti mému pokoji.

„Ty jsi náš nový soused?“ zajímala jsem se. Musí být naším novým sousedem. Musím se s ním ještě setkat.

„Ano, přistěhovali jsme se minulý týden.“

Přikývla jsem. To byly dobré zprávy – víc času na to, být spolu.

„Když se ti líbí moje jméno, nechtěl by sis mě vzít?“ vyhrkla jsem.

Tvář mu zrudla. Několikrát otevřel a zavřel pusou.

Nakonec se zasmál. „Cože?“

Pokrčila jsem rameny. „Můj táta by chtěl, abych se ještě alespoň tak třicet let nevdávala, ale nemyslím si, že bychom měli čekat tak dlouho. Takže: můžeme se vzít dřív?“

Podrbal se na hlavě, a dokonce se na mě tak roztomile podíval. „Myslím, že jsme moc mladí na to se brát, maličká.“

Zdrceně jsem se podívala na své nohy. „To můj táta říká taky. Vždycky jsem si myslela, že si vezmu Noema od vedle, ale můj tatínek je opravdu proti. Dokonce i maminka má za to, že je na mě moc starý. Ale myslím, že na tebe počkám, než budeš starší.“ Sama pro sebe jsem si přikývla. „Tak na mě taky počkej. Fajn. Půjdu teď dolů pomoci mamince s večeří. Dylan to vždycky pokazí. Víš,“ řekla jsem a sevřela si ruce za zády, oči mi sklouzly k jeho botám. „Předtím jsem jí pomáhala upéct jablečný koláč a umíchat vanilkový krém. Postarám se o to, abys dostal ten největší kus. Jsem si jistá, že ti bude moc chutnat. Dám ti jako prvnímu.“

Věděla jsem, že klukům na jídle velmi záleží, protože můj táta vždycky ocenil, když jsme měli nějaké dobré domácí jídlo. Moje malé

srdce se poprvé zamilovalo a já doufala, že až Jason ochutná ten koláč, taky se do mě zamiluje.

Zahihňal se a prstem se dotkl mé brady. Byla jsem z doteku překvapená, hlava mi vystřelila nahoru, oči dokořán. Když jsem viděla úsměv na jeho tváři, musela jsem si skousnout ret, abych se nekřenila jako malá holka, což by nepochybně prozradilo, že jsem do něj zamilovaná.

„Děkuju ti, maličká. Určitě bude výborný, když jsi s ním pomáhala. Tak já tě radši nechám jít. Těším se, že se uvidíme u večere.“

Prošel kolem mě, zatahal mě za pramínek vlasů, ve tváři stále neoblomný úsměv, a zamířil do koupelny.

Pohrávala jsem si s rukama, abych mu nezamávala na rozloučenou a nevzdychla, jako to dělala moje kamarádka Amanda pokaždé, když viděla Dylana.

V duchu jsem tančila v oblacích.

Dotkl se mých vlasů.

Dotkl se mé brady a podíval se mi do očí.

Jason.

Náš nový soused s jedním dólíčkem. On. Se. Mě. Dotkl.

Ach...

Byla jsem si docela jistá, že se do mě taky zamiloval. Chci říct, proč by se jinak smál, díval se mi do očí a dotýkal se mě, kdyby do mě nebyl zamilovaný?

Že jo?

Že jo?!

Kapitola druhá

Olive

O sedm let později...

„Děkuju, že jsem si mohla půjčit tvůj mobil, Amando,“ zašeptala jsem, schovaná v šatně.

„Proč šeptáš?“

„Aby mě Dylan a Jason neslyšeli.“

„Jsi si jistá, že to chceš udělat? Chci říct, Olive, co když mu dojde, že mu píšeš ty?“

„Ale já chci, aby mu došlo, že jsem to já.“ Chvíli jsem nad tím přemítala a pak si to rozmyslela. „No, dobře, možná ne hned, ale nakonec ano.“

Amanda, kterou jsem měla na drátě, vzdychla. „Nejsem si úplně jistá, že je to dobrý nápad, Liv. Co když to řekne Dylanovi?“ Zalapala po dechu. „Co když to číslo poznají a budou si myslet, že jsem to já?“

„Ale no tak, přestaň s tím. Jak by vůbec mohli poznat číslo tvé sestřenky? Když neotevřeš pusku, nikdo se to nedozví. A je to jen pro dnešek. Znovu už mu nenapišu. Naši rodiče jsou pryč, on tu přespává, je to perfektní načasování.“

„Olive!“ Můj bratr bouchl do dveří. „Je tu pizza, pojď dolů, pokud tady pak nechceš najít jenom prázdnou krabici.“

„Proč ty dveře nerozbít, co,“ zamumlala jsem si sama pro sebe. Otevřela jsem dveře své malé šatny a zavolala na něj: „Už jdu!“

„Tak jo, jdu dolů. Kolik je hodin?“ zeptala jsem se Amandy a vstala ze země.

„Devět. Kdy mu napíšeš? Musíš mi dát vědět, co na to říkal.“

„Nemůžu ti psát, když budu psát jemu. Budu moc rozrušená. Zavolám ti zítra a povím ti, jak to dopadlo.“

„Tak to ne. Přijdu k vám na snídani, kdoví, kdy bys mi zavolala. A navíc musím ten mobil sestřence vrátit. Zítra odpoledne odjíždí.“

„Fajn, tak se uvidíme zítra. Drž mi palce.“

Mobil jsem odhodila na postel, zhluboka se nadechla a podívala se na sebe do zrcadla. Lehce zvlněné zrzavé vlasy mi spočívaly na ramenou, oči jiskřily a tvář mi zrudla vzrušením z toho, co by se později té noci mohlo stát.

Podívala jsem se na své třesoucí se ruce a zasmála se.

Všechno, co jsem té noci chtěla udělat, bylo napsat Jasonovi a bavit se s ním, jako bych byla někdo jiný, jeho ctitelka. Jak vidíte, plánovala jsem to celé dny. Napíšu mu, svou totožnost samozřejmě zatajím, nejlépe někdy, až nebude s Dylanem, a pak se s ním budu normálně bavit. Možná že se ho zeptám, kdo by chtěl, aby byla jeho ctitelka... *Nebylo by skvělé, kdyby řekl, že by chtěl, abych to byla já?*

Doposud šlo vše podle plánu. Další kroky jsem chtěla dělat podle toho, jak bude zbytek noci probíhat.

„Olive!“ zaburácel bratr zezdola.

Zavřela jsem oči, zhluboka jsem se nadechla, což bylo osvěžující, schovala mobil pod polštář a vyšla z pokoje.

„Proč tak řveš? Vždyť jsem říkala, že už jdu,“ zpražila jsem Dylana, když jsem ho zahlédla, jak sedí sám před televizí.

„Nalij pití a přines pizzu,“ odpověděl a ani se na mě přitom nepodíval.

„Proč se nezvedneš a neuděláš to sám?“ opáčila jsem.

„Prostě to udělej. Já akorát pouštím film.“

Otevřela jsem pusu, abych –
„Ahoj, Olivko,“ zašeptal mi někdo přímo do ucha a já leknutím nadskočila.

„Jasone,“ vyhrkla jsem a ruce mi vylétly k hrudi, abych si srdce udržela na místě. „Vyděsils mě.“

Zachechtal se a ukázal mi svůj dolíček. „Já vím.“

Taky jsem se zasmála, oči mi zářily láskou k tomu klukovi, kterého jsem znala už sedm let.

Mnula jsem si pramínek vlasů, on mrkl a prošel kolem mě s lahví studené vody v ruce. Povalil Dylana a sedl si přímo vedle něj.

Pohlédla jsem na malé volné místo k sezení vedle Jasona a zeptala se: „Chtěl bys kromě vody ještě něco?“

Otočil hlavu a usmál se na mě. „Děkuju ti, krásko. Všechno mám.“

Roztála jsem v malou, velmi šťastnou kaluž na oblíbeném koberci naší maminky.

„Přestaň flirtovat s mojí ségrou, ty sráči,“ zabručel Dylan, ale já jsem byla příliš ponořená ve svých snech na to, abych Dylana okřikla, ať zmlkne – ne že by mě snad poslechl.

Popadla jsem sodovku pro Dylana a pár papírových tácků na pizzu a vrátila se do obýváku.

„Nalij si to sám,“ řekla jsem a trochu moc prudce před něj lahev postavila na konferenční stolek.

„Kolik chceš dílků, Jasone?“ zeptala jsem se a klekla si na zem, ani jsem se mu nepodívala do očí.

Dylan vzdychl a zabručel: „A jsme zase tam, kde jsme byli.“

Nelíbilo se mu, že vždycky první dílek pizzy – nebo dortu či koláče, vlastně úplně jakéhokoliv jídla – dávám Jasonovi.

Jason položil svou lahev vody a natáhl se, aby mi pomohl vstát. „Přece nebudeš sedět na zemi.“ Vytáhl mě na gauč. „Podám pizzu.“

Zaplula jsem vedle něj a nechala ho rozdělit dílky mezi nás tři.

„Stačí ti dva dílky?“ zeptal se a dal mi jako první.

Uklidni se, srdce.

„Ano, děkuju.“

Když se opřel a znovu na mě krátce mrkl, zapomněla jsem na pizzu a užívala si představu, že mám strávit dvě hodiny přímo vedle Jasona a dívat se s ním na film. Ta noc byla perfektní na to mu napsat.

„Co si pustíme?“ zajímala jsem se a trochu si z velkého dílku ukousla.

„Nic, co by se ti líbilo. Už tak trávíme páteční večer tím, že ti děláme chůvu, takže nemáš co kecat do toho, na co se budeme dívat.“

„Nebud' kretén, Dylane,“ šeptl Jason s plnou pusou.

„Takže říkáš, že jsi radši tady, než abychom někam vyrazili s hol-kama?“

Když mi do očí vhrkly slzy rozpaků a ještě něčeho dalšího, co jsem nedokázala pojmenovat, položila jsem talíř a pokusila se vstát, ale Jason mě stáhl zpátky.

„Děcka,“ prohlásil tónem, který se podobal tónu našeho táty. Jeho teplá dlaň mi stále svírala zápěstí a držela mě na místě – nebo mě spíš tak trochu paralyzovala. „Slíbil jsem Emily, že se postarám o vás oba, pokud se zrovna dneska rozhodnete navzájem pozabíjet. Takže už přestaňte blbnout a zapněte ten film. Holky nikam nejdou, Dylane.“

Stále jsem byla v rozpacích a odkašlala jsem si, abych si získala jejich pozornost. „Nemusíte tu kvůli mně zůstat. Budu v pohodě, Dylane. Víš, že mi nevádí být sama.“

Podíval se na můj utrápený obličej, nakonec zavrtěl hlavou a natáhl se po tácku. „Ne, to je v pohodě. Jason má pravdu. Holky nikam nejdou a my už se na tohle chtěli podívat týdný. Teď je na to stejně vhodná doba jako kdykoliv jindy.“

Film začal a oba se uvelebili. Ze mě mezitím nadšení z téhle noci pomalu vyprchávalo.

Když Dylan vyskočil se slovy: „Já zhasnu,“ pořád ještě jsem si hrála s papírovým táckem na klíně.

Mohl by mít holku? Věděla jsem, že žádnou nemá. Vlastně ani Dylan žádnou neměl, ne od doby, co se rozešel se svou Vicky, se kterou si párkrát někam vyrazil.

„Neboj se, maličká, není to žádný horor nebo něco takovýho. Je to akčňák, bude se ti to líbit,“ zašeptal mi Jason do ucha, než se Dylan zase posadil.

Když jsem slyšela, jak mi říká přezdívkou, kterou mě vždycky rád oslovoval, povedlo se mi upřímně se usmát, když jsem k němu vzhlédla.

„Děkuju ti. Víš, po tom filmu můžete klidně zmizet. Až se zítra máma s tátou vrátí, nic jim neřeknu.“

„Děláš si srandu? Já se přece těšil na klidný večer. Pizza a film s krásnou zelenookou holkou vedle mě.“ Lehce do mě vrazil ramenem. „To tvůj brácha je pitomej, ne já.“

Dylan vypnul světlo a plácl sebou zpátky na gauč. Teď jsem znovu roztávala v louži, tentokrát naštěstí na maminčině ne tak oblíbeném koberci. V tom stavu jsem setrvala, dokud film neskončil, protože Jasonovo rameno zůstalo celou dobu přilepené na tom mém.

Málem jsem z toho přetížení smyslů umřela, a když jsem vykročila ke svému pokoji, kde jsem měla strávit noc, pořád ještě jsem na tváři měla ten přihlouplý úsměv.

Dopisování začíná...

Okolo půl druhé ráno jsem schoulená pod peřinou slyšela, jak se dveře do Dylanova pokoje podruhé otevírají a zavírají. Televize v jeho pokoji byla puštěná, ale oni mluvili hodně potichu. Buď mě nechtěli vzbudit, nebo se chystali jít spát, ale silně jsem pochybovala o tom, že by tomu tak bylo.

Pod polštářem jsem nahmatala mobil. Snažila jsem se dostat svůj dech a nevyzpytatelný tlukot srdce pod kontrolu.

Jakkoliv moc jsem Jasonovi chtěla napsat, zároveň jsem se toho k smrti bála.

Prsty studené jako led. Rychle jsem poslala první esemesku té noci.

⇒ Já: Ahoj, Jasone.

Originální, já vím.

Čekala jsem, jestli uslyším, jak mu cinkne telefon, ale nic se neozvalo. Srdce mi vyletělo až do krku, sedla jsem si a opřela si hlavu o čelo postele. Možná měla Amanda pravdu. Možná to nebyl ten nejlepší nápad, se kterým jsem kdy přišla...

⇒ Jason: Kdo to je?

Možná že jsem trochu zapištěla, když se mi v ruce bez zvuku rozsvítil mobil. Ve tmě mého pokoje. Tělem mi proběhlo nevysvětlitelné horko a začala jsem si s Jasonem psát jako cizí člověk.

⇒ Já: Myslím si, že když ti prozradím svoje jméno, nic ti to neřekne.

⇒ Jason: To se nedozvíme, když to nezkusíš.

⇒ Já: Jmenuju se Michelle. Chodíme spolu do školy.

⇒ Jason: Hm... Mělas pravdu. Myslím, že žádnou Michelle neznám.

⇒ Já: Nemůžu říct, že by mě to překvapovalo.

⇒ Jason: A proč, moje nová kamarádka Michelle?

Už jsem byla ztracená v jiném světě. Když jsem zaslechla, jak se dveře Dylanova pokoje potichu otevírají a zavírají, prsty mi přestaly mačkat tlačítka. Nevěděla jsem, jestli je to můj bratr, nebo Jason. Mobil jsem schovala pod peřinu, aby světlo nepřitahovalo pozornost.

⇒ Já: Kolem tebe je vždycky tak moc lidí. Kvůli tomu asi nemají ti noví příležitosti se ti představit. Ale i tak, možná že už mě znáš.

⇒ Jason: To je zajímavý. Naše přátelství je tak čerstvé, Michelle, která ve skutečnosti nejši Michelle, a ty už mi lžeš?

⇒ Já: Neřekla bych, že je to lhaní. Řekněme, že jsem jedna z tvých mnoha ctitelek a jsem možná trochu stydlivá. Jen jsem s tebou chtěla chvíli mluvit.

⇒ Jason: Dobře, budeme hrát tvou hru. O čem bys chtěla mluvit?

⇒ Já: Nemám páru. Možná můžeš začít tím, kde jsi a co děláš.

⇒ Jason: To by šlo. Jelikož už jsem si jistý, že nejsi Michelle, určitě už znáš mého kamaráda Dylana, dneska jsem u něj.

⇒ Já: Víím o něm a víím, že jste blízcí přátelé, toť vše.

⇒ Jason: Chtěla bys, abych vás seznámil? Bylo by to také druhé seznámení nás dvou.

⇒ Já: Není třeba.

⇒ Jason: Jak si přeješ, ty má nová stydlivá kamarádko. O čem bys ještě chtěla mluvit?

⇒ Já: Máš tušení, kdo bych mohla být?

⇒ Jason: Aha, další hra. Dneska jsi zjevně samá hra, slečno záhadná.

⇒ Já: Pro mě to tak úplně hra není.

Uplynulo pět minut a žádná zpráva nepřišla. Když už to bylo deset minut, zneklidněla jsem. Dostala jsem strach, že už pochopil, kdo jsem, a kvůli tomu přestal psát. Vstala jsem z postele a začala přecházet po pokojíku. Když to nestačilo, vyplížila jsem se z pokoje a potichu sešla dolů, abych si vzala vodu a rozptýlila se něčím jiným.

V tílku a pyžamových kalhotách jsem cupitala do kuchyně. Když jsem spatřila Jasona, jak malým oknem nad dřezem vyhlíží ven, na okamžik jsem se zarazila.

„Jasone?“ zašeptala jsem.

Otočil se na mě a taky šeptal: „Ahoj, maličká.“ Ty čokoládové oči vypadaly na jeho mladý věk unaveně. „Jak to, že jsi tak pozdě ještě vzhůru?“

Střelila jsem pohledem po jeho mobilu na kuchyňské lince a hned se přinutila odvrátit zrak.

„Asi se mi zdálo něco ošklivého. Nedaří se mi znovu usnout.“
Chovala jsem se nenuceně, otevřela jsem ledničku a vyndala lahev vody.
„Na co ses to díváš?“

„Jenom na náš dům.“

„Je tvoje maminka v pořádku?“

„Nevím, Olive. Opravdu nevím.“
Dlouze povzdechl, nepřítomně se natáhl po mobilu a přišel ke mně.

„Jestli tě něco trápí, klidně o tom se mnou můžeš mluvit.“

Zastavil se přímo přede mnou, jeho oči se v té tmě zdály téměř neviditelné.

„Můžu?“

„Jistě. Víím, že si občas děláš starosti o svoje rodiče. Můžu ti naslouchat, jestli to potřebuješ.“

„Máš pravdu, Olive. Dělán si o ně starosti, ale oni jsou ti poslední, o kom bych chtěl mluvit.“

„To mi je líto,“ zamumlala jsem a dívala se do země.

„To nemusí. Kdybys něco potřebovala, přijď za námi a řekni, ano? Myslím, že ještě několik hodin spát nepůjdeme.“
Něžně mě zatahal za pramínek vlasů a odešel.

Počkala jsem pár minut, než jsem vycupitala zpátky nahoru.

Akorát když jsem se chystala zapadnout k sobě a běžet pro mobil, vykoukl z pokoje Dylan.

„Co děláš, Olive?“

Ksaku! To nemá na práci nic jinýho než mi ničit život?

„Co děláš ty?“ opáčila jsem, trochu namíchnutá a trochu nervózní.
Vztyčil hlavu a svraštil obočí.

„Běž zas do postele, Olive. Je pozdě.“

„Přesně k tomu jsem se chystala, než jsi mě vyrušil.“
Zvedla jsem lahev vody, co jsem měla v ruce, aby ji viděl. „Šla jsem si dolů pro pití, Dylane. Nic jsem nedělala.“

Ani jeden z nás necouvl. Copak nemůžu vyjít z pokoje a doběhnout si pro pití jenom kvůli tomu, že u nás přespává jeho kamarád?

„Nech ji být, chlape,“ ozval se za Dylanem Jasonův hlas.

„Dobrou noc, Dylan,“ řekla jsem nakonec a pak proklouzla do svého pokoje, aniž bych čekala na odpověď. Kdoví, co má za problém...

Skočila jsem do postele, začala pod peřinou hledat mobil a už jsem začínala panikařit, když jsem ho nemohla najít. Ulevilo se mi, když mi došlo, že je pod polštářem.

Zase mi tělem proběhlo to hloupé vzrušení. Podívala jsem se do zpráv, ale od Jasona žádná nepřišla.

Uklidnila jsem se. Řekla jsem si, že mu pošlu jen ještě jednu zprávu a pak své štěstí možná znovu zkusím ráno, než si Amanda pro mobil přijde.

⇒ Já: Co? Nebudeš hádat? To mě překvapuje.

⇒ Jason: Promiň, měl jsem co dělat. Jakou že to hraje hru?

Zahlédla jsem svou první příležitost a nemohla jsem po ní neskočit. Zmíní se o mně?

⇒ Já: Měl jsi co dělat? Co přesně? Už sis našel novou kamarádku, hm? Jsi fakt rychlej.

⇒ Jason: Bavíš mě. Odchytila mě Dylanova sestra. Ne že bych zrovna byl v náručí jiné holky.

Netušila jsem, že mi za chvíli někdo poprvé zlomí srdce. Spolkla jsem bolest, kterou způsobilo slovo „odchytila“, a přiměla se mu odepsat.

⇒ Já: Už jsou skoro dvě ráno a ty jsi byl s Dylanovou sestrou? To zní dobře. Nic víc neříkej.

⇒ Jason: Je to jenom malý dítě. Možná trochu dotěrná, protože všude chodí za mnou, ale i tak je to jen dítě. Občas na to zapomíná. Mnohem víc mě zajímá, kdo jsi ty. Jsem připravenej začít si hrát. Jsi ty připravená na to, že tě odhalím?

Tu zprávu jsem si přečetla tisíckrát, nebo možná milionkrát. Z koutku oka mi ukápla slza a já si přes sebe přetáhla peřinu a lehla si.

Opatrně jsem odložila mobil a stáhla si peřinu z obličej, abych mohla civět do tmavého stropu. V jednu chvíli zabučely dvě nové zprávy, ale nevšímala jsem si jich. Ne, to není pravda, pamatuju si, jak jsem se natáhla po telefonu a smazala všechno dřív, než by mě ta neočekávaná slova mohla znovu zranit, ale v tu chvíli už to pro mě bylo všechno rozmazané. Nemohla bych si je přečíst, ani kdybych se chtěla mučit.

Dotěrná?

Odchytila mě?

Moje srdce bylo rozlámané na kousíčky, najednou jsem nedokázala snést, že ráno Jasona uvidím. Nedokázala jsem snést, že budu zase spát v pokoji naproti němu.

Sešoupla jsem nohy dolů z postele a neuvědomila si, že jsem odkopla vlastní mobil a ten narazil do dveří šatny.

O pár vteřin později se do mého pokoje přičítal Dylan.

„Slyšel... Olive, co se stalo?“

Setřela jsem si slzy, pohlédla jsem na svého bratra a další slzy mi stékaly po už mokrých tvářích.

Když si sedl na mou postel a jemně mi položil ruku na záda, objala jsem ho a zabořila tvář do jeho krku. Sevřel mě do náručí.

Teplo a bezpečí.

Slyšela jsem kroky u mých dveří, ale moc jsem se bála zvednout hlavu a uvidět se s Jasonem tváří v tvář. Byla jsem přesvědčená, že už se mu nikdy nebudu schopná podívat do očí.

Dýchala jsem Dylanovi do krku a dech se mi zadržával. Řekla jsem: „Promiň, byl to jenom zlý sen.“

„To je v pořádku, sestřičko,“ opáčil Dylan. Zaváhal, pak dodal: „Taky promiň.“

Dalších pár dní pro mě bylo úplné peklo, když Jason spal naproti mému pokoji a já vedle něj seděla u jídelního stolu. Nejhorší bylo, když jsem se na něj podívala a viděla, jak se na mě usmívá, a přitom jsem věděla, že to vůbec nic neznamená.

Možná nikdy neznamenalo.

Kapitola třetí

Jason

První věc, co jsem uviděl, když jsem otevřel oči, byla Emilyina ustaraná tvář nade mnou.

„Dobré ráno,“ řekl jsem a mezi slovy zív. „Kolik je hodin? Promeškali jsme snídani?“ Seděl jsem na provizorní posteli, na které jsem posledních sedm let spal téměř obden. Protřel jsem si oči a snažil jsem se probrat.

„Jasone. Zlato.“ Slyšel jsem, jak Emily s těmi jednoduchými slovy zápasí, a najednou jsem byl celý v pozoru.

Pak mi pohled sklouzl k Dylanovi, který seděl na kraji své postele a měl hlavu v dlaních. Podíval jsem se nahoru a uviděl jeho tatínka Logana Taylora – hasiče, muže, kterého jsem si vážil víc než vlastního otce – jak stojí ve dveřích. Jeho oči byly tvrdé jako ocel.

„Co se děje?“ zeptal jsem se do éteru, když se do mě začalo prodírat něco ohavného.

Emily, žena, kterou jsem asi miloval víc než vlastní matku, si sedla vedle mě a vzala mi ruku do své drobné, jemné dlaně. Na ruce měla popáleniny, skoro až k rameni, ale nikdy mi nevadily, tak jako překvapivě nevadily mnoha lidem, mladým i starým.

„Jasone, nevím, jak to říct.“

Další příval ticha.

„Mohl by, prosím, někdo něco říct? Dylane? Co se děje, kámo?“ Stále ticho. „Hele, už mě začínáte děsit.“

„Logane,“ zašeptala Emily vedle mě, pohled zoufale upřený na manžela.

Dylanův táta zavrtěl hlavou, připažil a vkročil do pokoje, aby si sedl vedle Dylana. Přímo naproti mně.

Když můj nejlepší kamarád zvedl hlavu, viděl jsem, že má oči celé červené.

Můj pohled se vrátil k ocelovým očím jeho otce. Dívat se na ně bylo snadnější. Vždy je snadnější poradit si se vztekem než s citem; to jsem se naučil od své vlastní rodiny.

„Jsem připravený,“ řekl jsem, očima jsem stále visel na Loganovi. „Prosím, řekněte mi, co se děje.“

Ve skutečnosti jsem na slova, která se mi chystali říct, připravený nebyl. Ani zdaleka ne. Jen jsem to nevěděl.

„Synu,“ začal, protože tím jsem pro něj byl. „To zvládneš.“

Nebyla to otázka, ale i tak jsem přikývl.

„Tvá matka se dnes v noci předávkovala prášky na spaní. Nepřežila to.“

Mrknul jsem, jednou.

Přikývl jsem.

Zastřeným, chraptavým hlasem jsem se zeptal: „Kdo ji našel?“

„Podle všeho tvůj tatínek, když se dnes ráno vrátil ze svého výletu. Zavolal sanitku, ale Lorelai už byla mrtvá.“

„Chápu. Kde je můj otec?“

„V nemocnici. Před pár minutami jsem s ním mluvil.“

Celý zoufalý jsem zase přikývl. Co víc jsem mohl udělat? Co víc jsem měl udělat?

„Děkuju,“ hlesl jsem a krátce Emily stiskl ruku. „Děkuju, že se to dozvídám od vás.“

Každý v té místnosti pro mě byl rodinou víc, než by kdy mohla být ta moje vlastní. Vážil jsem si toho, že v jejich očích vidím obavy, jejich

obavy o mě. V očích své matky jsem nikdy neviděl ani nic, co by se tomu blížilo. Alkohol pro ni znamenal víc než vlastní syn.

Pomaloučku jsem vstal. „Asi bych zas měl jít zpátky... domů.“

Jenže já jsem nikdy domov neměl, nebo snad ano? Tohle byl domov. Ten dům naproti? Ne tak docela.

Dylan a Logan se zvedli spolu se mnou, ale já se podíval na paní Taylorovou. Oči měla plné slz. Její oči měly stejný odstín zelené jako oči její dcery, byly stejně nápadné jako Oliviny. Bylo uklidňující se do nich dívat.

Sklonil jsem se a překvapil sám sebe, když jsem jí na tvář vtiskl letmý polibek.

„Prosím, neplač, Emily. Je to v pořádku. Budu v pořádku.“

Mým uším to znělo spíš jako otázka.

Pomaloučku vstala a setřela slzu. Moji slzu. Ani jsem si neuvědomil, že pláču. Vzala mi tvář do své teplé dlaně a dívala se mi přímo do očí. „Jistěže to bude v pořádku, Jasone. Máš nás.“

Přikývl jsem.

Znenadání jsem se pak octl v Dylanově náručí. „Je mi to tak moc líto, kámo,“ řekl a dál mě držel. Na zádech jsem cítil ruku Emily, utišující hlazení. Logan stál vedle nás a dohlížel na svou rodinu.

Byl jsem pro ně rodinou.

Vysloužil jsem si to místo uprostřed nich.

„Jsi si jistý, že tu nechceš zůstat a dokončit školu společně s Dylanem? Můžu si s tvým tátou ještě promluvit,“ nabídl se Logan.

Taylorovi byli venku, vepředu na trávníku. I malá Olivka přišla, aby se s očima plnými slz rozloučila. Usmál jsem se na ni. V jejích očích jsem viděl jiskřičky, možná smutné jiskřičky, ale i tak jiskřičky. Byla tak plná života a měla ty nejkrásnější okouzlující zelené oči. Tak pronikavé a živé. Takové, na které se podíváte a plní štěstí se v nich

sami utopíte. Věděl jsem, že jí nějaký blbec určitě brzo zlomí srdce, ale já tam nebudu, abych mohl její srdce chránit přímo po boku jejího bratra. Nebudu s lidmi, kteří pro mě byli rodinou.

Místo toho budu žít v Los Angeles v neznámém domě s cizincem, kterému říkám táta a kterého jsem nikdy neměl příležitost poznat. Na krátkou chvíli jsem pomyslel na to, jestli ho napadlo, že za její smrt možná může on. Určitě tam nebyl, když jeho přítomnost mohla něco změnit. Konec by se možná nezměnil, možná bychom po několika letech skončili stejně, ale to se nikdy nedozvíme. Na všechno už je moc pozdě.

Pokud jde o to, co jsem si myslel já... Vinil jsem z toho život – a jeho. To on se rozhodl, že nás opustí, když stejně dobře mohl být právníkem v San Francisku. To on se rozhodl ignorovat, jak se psychické zdraví mé matky rychle zhoršuje nebo že má deprese, či jak to chcete nazývat. A taky to byl on, kdo si mě nevšímal, když jsem mu říkal, že se z jeho ženy stává alkoholička.

V konečném důsledku jejich rozhodnutí změnila můj život.

„On si to nerozmyslí. Věř mi, zkoušel jsem to,“ řekl jsem nakonec.

Pokrčil jsem rameny. Změnilo se všechno kromě rozhodnutí mého táty: odjíždíme. Nebo přesněji řečeno, *nutí* mě všechno opustit.

Kopal jsem do trávy pod svýma nohama a zastavil jsem se před Emily, tou nejlaskavější a nejstarostlivější lidskou bytostí. Matkou, která nikdy nemohla být opravdu moje.

„Nevím, co říct,“ přiznal jsem. Slova mě páčila v hrdle a já se stále díval dolů na své tenisky.

„Jasone?“

Teplé, něžné ruce mi chytly tvář. Podívala se mi do očí.

„Pamatuješ, co jsem ti řekla, když jsme se poprvé potkali?“ Usmála se, její oči zářily přesně tak jako oči její dcery. „Tady jsi vždycky vítaný. To se nikdy nezmění. Los Angeles není tak daleko; počítám s tím, že se sem vrátíš, kdykoliv budeš chtít nebo potřebovat. Slyšíš, co říkám?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Nevím, jak ti mám poděkovat za všechno, co jsi pro mě udělala, kým jsi pro mě byla.“

„Nepotřebuju, abys mi děkoval, Jasone. Jenom k nám určitě zase přijed.“ Zaváhala, jen na půl vteřiny, pak mě k sobě přitáhla a políbila mě na tváře. „Opatruj se.“ Poslední pohled do mých očí a pustila mě.

Přál jsem si, aby to neudělala.

„Synu,“ řekl Logan a rychle a nečekaně mě objal. „Slyšel jsi, co říkala Emily, tohle je i tvůj domov. Nezapomeň na to. Budeš nám chybět.“

Zdálo se, že ten den nedokážu dělat nic jiného než kývat.

Podíval jsem se na Olive a navzdory celé téhle situaci mi zacukalo v koutcích.

„Ty taky neumíš mluvit, co?“ Jen na mě civěla těma svýma velmi, velmi smutnýma očima. Olive Taylorová vždycky měla co říct – vždycky. „Nemáš co říct, maličká?“ zeptal jsem se a trochu se uchechtl. Znělo to úplně špatně a hrubě.

„Je mi líto, co se stalo s tvou maminkou, ale doufám, že v Los Angeles budeš šťastný.“

Chladný tón ani trochu neladil s tím, co jsem viděl v jejích očích. Než jsem ale mohl cokoliv říct, Dylan se zvedl ze schodů, kde seděl, a Olive objala svého tatínka kolem pasu, čímž mě vyšachovala.

I tak jsem se natáhl a něžně se dotkl jejích jemných vlasů. Zlehka jsem ji za ně zatáhl, než jsem je naposledy pustil.

„Taky v to doufám. A děkuju, maličká, nikdy v životě na tebe nezapomenu.“

Z oka jí stekla slza. A než jsem si uvědomil, co dělám, natáhl jsem se, abych ji konečkem prstu zachytil.

Když jsem se jí dotkl, zavřela oči a objala svého tatínka pevněji, ale nic neřekla.

Dlouho jsem se díval na slzu, která mi spočívala na špičce prstu, a cítil jsem, jak to působí na mé city.

„Kámo,“ ozval se Dylan a osvobodil mě tak od mých matoucích myšlenek.

Vzdychl jsem a dal jsem ruku dolů.

„Je to nanic,“ řekl.

Uchechtl jsem se. „To mi povídej.“

„Chci, aby ses vrátil, hned jak budeš moci. A ozvi se.“

Prudce jsem zasalutoval, což způsobilo, že mu cuklo v koutcích.

Klouby prstů mi vrazil do brady a zaúpěl. „Ale kámo. Nevěřím tomu, že by mi chybělo, že každý den neuvidím tvou podělanou tvář.“

„Dylane!“

„Promiň, mami.“ Podrbal se vzadu na krku a nesměle se přitom podíval na mě. „Zavoláme si?“

„Zavoláme.“

„Jasone,“ houkl můj táta z auta, které čekalo naproti.

„Měl bych jít,“ prohlásil jsem a udělal pár kroků vzad.

Rychle jsem Dylana objal, poplácal ho po zádech a kladl mu na srdce: „Dávej pozor na svou rodinu, kámo.“

„A ty hlavně dávej pozor sám na sebe.“

Bylo mi těžko na prsou. Ještě naposledy jsem se na ně všechny podíval a odešel jsem. Nebyl jsem dost silný na to, abych od nich zvládl odejít, aniž bych se ohlédl. Za tu dobu, kterou mi trvalo přejít na druhou stranu ulice, jsem se na ně otočil třikrát.

Jsem špatný člověk, když jsem měl radost, že jsou smutní? Když jsem měl radost, protože jsem si připadal milovaný? Milovaný a vítaný tak, jak jsem nikdy předtím nebyl?

To, jak tam spolu stáli jako rodina, se mi vrylo do paměti jako šťastná vzpomínka. Pak jsem nastoupil do auta a zmizel z jejich života.

Kapitola čtvrtá

Olive

Emoce v mém nitru vedly válku. Přilepila jsem se k tátovi a dívala se, jak Jason nastupuje do černého mercedesu. Obraz, jak se otáčí, aby se na nás s úsměvem a dolíčkem podíval, než do auta nastoupí, se do mé paměti na následující léta vryl jako smutná vzpomínka.

A tak jako každá jiná pomíjivá chvíle v životě i moje první láska časem vybledla.

Kapitola pátá

Jason

O osm let později...

Ramenem jsem otevřel zadní, soukromý vchod nočního klubu a vytáhl tu chichotající se bláznivou holku ven. Jelikož byla zaneprázdněná tím, jak mě svými drápky škrábala, zakopla o vlastní nohu, na poslední chvíli se narovнала a začala se chichotat ještě hlasitěji. Vzal jsem ji kolem pasu, aby v těch svých botách na jehlách nespadla na hubu. Rozhlédl jsem se po uličce, abych se ujistil, že jsme sami. Jakmile se dveře zavřely a silný bas odezněl do šumu, vzal jsem Jenninu ruku ze svého péra, přirazil ji k betonové zdi a hladovým polibkem jsem nasál její sténání.

Počkat, nejmenuje se Gemma?

„Vem si mě domů, Jasone,“ zamumlala trochu nezřetelně. Nebyla opilá – kdyby byla, tohle bych jí nedělal – ale z nějakého důvodu se rozhodla, že se bude chovat, jako by opilá byla. Její hry mě nezajímaly. „Vem si mě domů a já tě naučím pár nových triků.“

Další chichotání.

Možná Jammie?

Ksakru!

„Takhle je to lepší, kotě. Copak necítíš to vzrušení?“ zeptal jsem se tichým hlasem a rty jí přejížděl po kůži na krku. „Kdykoliv sem na nás někdo může přijít. Tebe to snad nevzrušuje?“

Jakže se, doprčíc, jmenuje? V tom filmu neměla velkou roli, ale točili jsme spolu asi měsíc. Točila a poskakovala kolem mě, kdykoliv mě našla samotného někde v rohu, když jsem pozoroval, jak štáb pracuje. Když poblíž nikdo nebyl, šeptala mi do ucha pěkný sprostárny – aspoň na holku jejího věku to byly sprostárny. Poté, co po mně toho večera na dotočné hodila nespočet pohledů, kterými říkala „ošukej mě“, byla teď ta krásná brunetka Jessie (???) konečně opřená o betonovou zeď v zadní uličce klubu a čekala na tu nejlepší šukačku ve svém životě. Když jsem se díval na její zrudlou pleť a už teď omámené oči, viděl jsem, že jí ani trošku nevadí, že se ji chystám ošukat jako nějakou lacinou šlapku pod širým nebem.

To je vše, čím pro mě bude, a pravděpodobně i pro všechny ostatní po mně – producenty, agenty a tak dále.

„Ach, nemůžeš se dočkat, až mi svý péro zasuneš do kundičky, vid'?" Ani já se nemůžu dočkat. Věděla jsem, že po mně šílíš, Jasone,“ zašeptala mi do ucha předtím, než mi ho olízla, a snažila se mé ucho ostrými pohyby jazyka utrápit k smrti.

Ježiši!

Odstrčil jsem její tvář.

Její vysoký hlas se mi rozléhal v hlavě a já si tak až moc dobře uvědomil, kolik alkoholu jsem požil.

Nevnímal jsem její slova a vykasal jí přiléhavé stříbrné šaty nad boky. Dal jsem si přitom záležet, abych ji pohladil po opálených stehnech, když mi zavzdychala do krku a srdce jí zběsile tlouklo.

Mezi mokrými polibky stále něco mumlala, ale já ji neposlouchal a dovolil si ztratit se v jejím těle.

V tu chvíli jsem toho moc necítil, jenom mi v hlavě bušila nějaká hudba, a proto pro mě bylo těžké jasně uvažovat. Moje péro rozhodně něco cítilo, protože se mi v džínech pnulo a prahlo po tom, dostat se do její kundičky.

„Věděla jsi, že tě dneska ošukám, že jo..., kotě?“

Ksakru! Pořád jsem si nemohl vzpomenout na její jméno.

„Ano. Ano. Věděla jsem, že se ode mě nedokážeš držet dál.“ Zalapala po dechu, když si moje prsty našly cestu k jejím... plácačkám? Co to, ksakru...? Normálně by mi to bylo jedno, ale, no, pardon, byl jsem zvědavej mizera.

Ukročil jsem od jejích chobotnicovitých rukou, shlédl jsem a uviděl zářivé motýlí plácačky, které ve svých křídlech držely dva křehké pramínky. Její kundička byla v kalhotkách s otvorem – pokud se tomu vůbec dalo říct kalhotky – pro všechny otevřená dokořán.

„Hmmm,“ zamumlal jsem. „To mi asi ulehčí práci.“

Moje péro stále prahlo po tom, aby došlo k činu, tak jsem setřásl z ramen její ruce a vytáhl ze zadní kapsy kondom. Nandal jsem si ho dost rychle, když vezmu v potaz, jak ožralej jsem byl.

Zvedl jsem její stehna tak vysoko, aby se kolem mě mohla obtočit, a zajel jsem do ní rychlým hlubokým zásunem. Vzdychna rozkoší.

„Ježiši, jsem tě úplně plná,“ pronesla s údivem.

„Líbí se ti to, kotě? To po tom jsi tak dlouho prahla? Aby tě někdo pořádně zaplnil?“ Další zásun, zatřepotala víčky a zavřela oči.

„Jo. Je to lepší, než co se říká.“ Její hlas byl celý zasněný, což mě přimělo zauvažovat, jestli ji mám dál šukat. Nechtěl jsem snění. Jednorázová rychlovka, při které se oba uděláme, to mi vyhovuje víc. Snění vede ke komplikacím, a i když jsem rád věřil tomu, že jako herec můžu prodávat hezký sen, nebo, ksakru, i *být* hezkým snem, nebyl jsem tak mimo, abych si myslel, že mě s mojí volbou povolání čeká happy end. Ne každý by toleroval životní styl, který jsem vedl.

Nechápejte mě špatně, svou práci jsem miloval. Byla to jediná věc, která v mém životě dávala aspoň nějaký smysl. Ale vše ostatní? Neustálá izolace, do níž jste tlačeni, paparazzi, kteří vás nahánějí, to, jak všichni pitvají každý váš sebemenší počin... Po chvíli vám začne